

Манойло А.В. Государственная информационная политика в особых условиях“ [монография]. – Москва: МИФИ, Москва, 2003.

Манойло, А., Карпович, О. Цветные революции – теория и практика демонтажа современных политических режимов“. – Москва: Юнити, 2015.

Mitchell, L. North Africa through the Lens of the Color Revolutions. February 4, 2011. URL: <http://www.eurasianet.org/node/62832>.

Петрински, И. Как бяха изобретени цветните революции. // 2013, URL: <http://glasove.com/komentari/30497-kak-byaha-izobreteni-tsvetnite-revolyuitsii>.

INFORMATION AS A KEY WEAPON IN COLOR REVOLUTIONS

Miriana Pavlova

Abstract

The paper presents the nature and the meaning of the information warfare in contemporary international relations. Information and the way it could be used can be seen as a weapon which is capable to influence over different economic, political processes and the consciousness and attitudes of the society in any particular country. In this regard, internet space and social networks are transforming into the main information weapon for conducting “color revolutions” in different countries around the world.

Key words: Color revolution, information warfare, information weapon, influence.



КНИГА И БИБЛИОТЕКА

„КНИГАТА – ВРАТА КЪМ МИНАЛОТО И ПРОЗОРЕЦ КЪМ БЪДЕЩЕТО“

Д-р Диана Стоянова, УниБИТ

Книгата днес е онзи инструмент, който ни отвежда до знанието и ни кара да се чувстваме и усещаме като хора. За всеки книгата е носител на знание, на знанието за човека, за миналото, за бъдещето, изобщо за живота. В книгите са записани историите на различни цивилизации, за съжаление някои от тях – изгубени днес, записани са историите на обикновени хора, превърнали се в личности с делата или прозренията си за живота, записани са причини, факти и събития довели до войни, разруха и след това до оцеляването и съхранението на света, записани са още истории за дръзновенията, проникателността и смелостта на много учени, изобретатели и изследователи, за всичко, което се е случило в миналото, което се случва в настоящето и ще има своето влияние и отражение върху бъдещето. Ето защо книгата е живот. Живот, който ние хората сме ѝ дали и ще продължаваме да го правим в името на нашето собствено съществуване.

„Книгата е прозорец към света“ – мъдра поговорка, която през годините е доказала своята истин-

ност. В тази връзка са създадени толкова много поговорки и са казани на глас много думи, възхвалявайки книгата и нейната същност, но нейното основно предназначение е да пробужда в нас вечния копнеж към знание, към самоусъвършенстване, откривателство и себепознание. Като носител на знанието, книгата е носител и на човешкото в човека именно чрез мъдростта на времето създадена от старите хора, но в същото време, тя (книгата) представлява и стремежа, и любовта на младите хора към живота.

Не случайно старите хора казват, че човек, когато се роди представлява „бял лист хартия, върху който се записва неговата история“. По повод на това, можем ли да си представим живота, осмислен като нашето бъдеще, без минало, история или традиции? От най-ранно детство **книгата** създава представата за света, разказва ни историята и поражда в нас различни фантазии, копнежи и мисли. Учи ни да възприемаме и уважаваме целия останал свят, културата на различните народи, вярата или религията на другите хора, техните традиции и ценности.

Книгоиздаването в България набира скорост още през първото десетилетие след Освобождението, когато започва да се развива активна печатарска и издателска дейност в по-големите градове в страната. Така за кратко време се появяват нови печатници в по-големите градове в страната: Пловдив, Търново, Русе, Свищов, Севлиево, Стара Загора, Сливен, в които се печатат научни книги, художествена и политическа литература и др. Сред отличителните белези на българското книгоиздаване е, че голяма част от издателите по онова време са били хора на науката, общественици и др. В тази връзка Христо Г. Данов е възприеман като първият български професионален книгоиздател. Занимавал се е предимно с издаването на учебници и християнска литература и има огромни заслуги за развитието на просветата и образованието в България.

Голяма част от българските писатели, публицисти, журналисти, също са се занимавали с книгоиздаване. Например Драган Манчев, Пенчо Р. Славейков, Л. Каравелов, Хр. Ботев и др. Много често самите издатели са били автори, печатари или търговци на книги и работата в този ѝ смисъл за тях е била по-скоро стремеж към създаването и утвърждаването на българската книжнина в балкански и европейски план.

Известни и доказани учени сред които са Иван Шишманов, Вера Мутафчиева, Михаил Арнаудов, Васил Гюзелев, Димитър Маринов, Богдан Филов, Димитър Матов, Кузман Шапкарев, Любомир Милетич, Беньо Цонев, Стефан Младенов, Петър Мутафчиев, Александър Теодоров-Балан, Йордан Иванов, Васил Златарски, Гаврил Кацаров, Стоян Романски и много други, които реализират редица проучвания по територията на цялата страна, а по-късно в своите трудове публикуват резултатите от изследванията, като по този начин успяват да попълнят архивния фонд със съществуваща информация относно разнообразното ни културно наследство. Голяма част от тези учени и изследователи считат, че изследванията в тази област са сериозна предпоставка за формиране на национална идентичност и социално-икономическо развитие.

Днес, от позицията на времето, може да оценим високо труда и таланта на учените, изследователите, културните дейци, политиците и обществениците за дръзновението да създават и пишат текстове и книги, да ги разпространяват, да ги съхраняват и завещаят на идните поколения.

И днес не е по-различно, отново има светски личности, които даряват средства за отпечатването на нови книги, отново общественици и хора на науката изпълняват своя дълг, като работят в полза на народа, отново редица изследователи публикуват резултатите

от своите дългогодишни проучвания в областта на културно-историческото наследство. Интерес в тази насока представлява книгата „*Държавна политика за културно-историческото наследство на България, 1878–2009*“, в която е представена в хронологичен план политиката на българската държава в областта на културно-историческото наследство. Потърсена е приемствеността в опитите за усвояване и прилагане на модерни европейски модели и практики. Книгата повишава информираността и знанието за успешно прилагани стратегии в областта на държавната културна и образователна политика. В представената концепция за опазването на културно-историческото наследство стои съпричастността към Европа и открояването на българските приноси в общоевропейската история.

За потвърждаването или отхвърлянето на редица хипотези в областта на културно-историческото наследство, заслуга имат много учени и специалисти. Внимание заслужават трудовете на Иван Венедиков, Александър Фол, Георги Марков, Иван Маразов, Божидар Димитров, Людмил Гетов, Александра Куманова, Стоян Райчевски и още много други.

Творческата енергия и волята на всички учени, културни дейци, общественици, политици и други е насочена предимно към осъзнаване на културно-историческото наследство като национален капитал, който следва да се развие в една модерна индустрия, както и към съхраняването на нашата национална и културна идентичност в днешния интегриран и бъдещия глобален свят.

Днес книгата е част от богатото ни културно-историческо наследство, въпреки че в историко-културологичен план българското книгоиздаване през епохата на Възраждането и след Освобождението допринася за по-бързото духовно, икономическо, политическо и културно стабилизиране на българите.

В поробена България първите, наистина сравнително скромни обществени сбирки са били преди всичко средища за народно свободомислие, за организиране и разпалване на борбата против духовното и политическото потисничество. По-късно възрожденският идеализъм, прераствал в трайна привързаност към интересите и идеалите на народа, тлеел сред тези, които ръководели и организирали читалищните библиотеки на свободна България. По-късно през Възраждането, „семето“ на книжовната просвета виреело в сянката на пълната заинтересованост на държавата. Неблагоприятни били условията за развитие на книжовно-просветната дейност и библиотеките, но не бива да се пренебрегва и фактът, че тогава значителна част от обществото все

още не била дорасла до убеждението, че книжнината е най-големият духовен капитал на нацията.

От всички професии, свързани със създаването и социалния живот на книгата, най-рано библиотекарството достига до идеята, че са нужни системни научни и научно-приложни знания. След 50-те години на XIX век читалищата създават просветно-културната и национално-патриотичната атмосфера на времето. Библиотеките се превръщат в средища за народно образование. Зараждащото се библиотечно дело оставя своята дияра в цялото по-нататъшно развитие. Започва да преобладава интересът към общодостъпните библиотеки-хранилища на националната книжнина. Прави се крачка напред към осмислянето на това постижение. Много книги и статии стават образец на отношението към културното ѝ развитие.

В началото на XX век България постига съществени изменения в условията на книжно развитие. Това е време на литературно и научно сплотяване. Прогресивната интелигенция започва да цени книгата като важно комуникативно средство за културно издигане. Днес книгата е средство за общуване между поколения изследователи и учени.

Светът на книгата е необятен и ни повежда към далечни планини и гори, от безкрайните морски дълбини към необятния Космос. Показват ни всичко онова, което днес ние наричаме културно-историческо и природно наследство. Светът съществува, за да се превърне в книга, защото буквите и думите вдъхват сила, показват ни необикновени места, разкриват ни миналото и ни учат, че чрез книгите ще бъдем вечни.

ЛИТЕРАТУРА

Денчев, Стоян, Ирена Петева. Библиотеки и публичен достъп до информация. – София: Марин Дринов, 2006. – 309 с.

Денчев, Стоян, София Василева. Държавна политика за културно-историческото наследство на България, 1878–2009. – София: За буквите – О писменехъ 2010. – 432 с.

Загоров, Васил. Българската книга (1878–1912) – От възрожденския идеал до комерсиализацията. – София: За буквите – О писменехъ, 2014. – 244 с.

Иванова, Климентина. В началото бе книгата. Разказ за старобългарската книга и нейната съдба. Второ издание. – София: Ариадна, 2002.

Игнатова, Е. Библиотеката на XXI век – успешно съчетание между традиция и съвременност. // Кул-турно-историческо наследство: образователни и научноизследователски аспекти. – София: За буквите – О писменехъ, 2011, с. 66–72.

Игнатова, Е. Университетската библиотека – стратегически партньор за „създаване на знание“ и формиране на интелектуална конкурентоспособност в своите потребители // Сб. Доклади от международна научна конференция „Младите учени в науката – инвестиция в бъдещето“ (18–20.10.2013), – София, 2013 (под печат).

Игнатова, Елена. Университетската библиотека в света на знанието: на изток от филмите и на запад от лунната светлина // Сб. Доклади от МЕЖДУНАРОДНИЯ ПЪТУВАЩ СЕМИНАР „СЪВРЕМЕННИ ИЗМЕРЕНИЯ НА ЕВРОПЕЙСКОТО ОБРАЗОВАТЕЛНО И НАУЧНО ПРОСТРАНСТВО. БЪЛГАРСКО – ИТАЛИАНСКИ КУЛТУРНИ ОБЩУВАНИЯ“ (Рим, 2014) (под печат).

Парижкова, Любомира и др. Живот, посветен на книгата и на духовността българска / Любомира Парижкова, Събина Ефтимова, Соня Спасова. // Книгата – нашето по-смислено настояще. – София, 2012, с. 15–20. С някои различия също и в: Научни изследвания, 2012, № 3, с. 3–12.

Парижкова, Любомира. Творчески провокации за стимулиране на четенето. // Иновации в обучението и познавателното развитие: Научно-практически форум, Бургас, 28 август – 1 септември 2012. – София, 2012, с. 352–357.

Тренчева, Тереза. Феноменът „Bookcrossing“. // Съвременни измерения на европейското образователно пространство : Българо-чешки културни общувания : Пътуващ семинар на УниБИТ, Прага, април 2012 г. (под печат).

Trencheva, T., S. Denchev. Intellectual Property Education in University Environment in Bulgaria, International Conference “The Future of Education”, Conference Proceedings, 13–14 June 2013, Florence, Italy, Simonelli Ed., Vol. 3.

THE BOOK – A GATEWAY TO THE PAST AND A WINDOW TO THE FUTURE

Diana Stoianova, PhD

Abstract

The article discusses the surveillance, trends and current development processes in the Bulgarian book. Give examples from history and current events related to the book. After 50 years of the 19th century, libraries have become venues for national education. Began to prevail the interest in public libraries-national literature repositories.

